



Mézet vérrel

Mézet vérrel

1. VLSG

Most alkonyul, de belül az éjszaka már egy hete tart: odabenn még mindig nem jött föl a Nap. Az éjjeliszekrényre, amely valójában éjjel-nappali szekrény, kikészítettem a gyógyszereket és a kést, ez még akkor volt, mielőtt lefeküdtem, s volt erőm elvonszolni magamat a konyháig. Reggel óta mozdulatlanul fekszem az ágyban, és igyekszem nem arra gondolni, hogy az az én hever itt, aki nem akar én lenni. Ha megmoccanok, megfájdul bennem az üresség. Héberül az *én* szó azt jelenti, hogy *nincs*, és ha majd fölkelek, ezt le fogom jegyzetelni, de most nincs rá erőm, hogy az ágy mellé kikészített papírt magam elé húzzam, s ráírtam: *én = nincs*.

Nem tudom elképzelni, hogy bármit is leírnak magammal kapcsolatban, mert a *magamság* rám vonatkoztatva értelmezhetetlen: az elme elmerült saját magában, a tudattal pedig útközben nem találkozott össze. Ha magamra gondolok, nem látok senkit, mert nincs arcom. Üres papírlap van a helyén, nyugtalanító érzés, hogy bárki ráfirkálhat. A fizikai test körvonalai elmosódtak, a testemnek mintha nem volna kontúrja, emiatt a birtokos ragot a testemre vonatkozóan teljes egészében indokolatlannak érezném, ha bármit is képes volnék érzékelni az ürességen kívül, ami odabenn észrevétlenül és folyamatosan táguul, akár odakinn a világmindenség.

Karnyújtásnyira mellettem altatók, antidepresszánsok, nyugtatók vannak felhalmozva halálos dózisban, plusz a kés, ami egyébként fölösleges, mert ha ennyi gyógyszert bevesz az ember, arra már nem lesz ideje, hogy az ereit elnyisálja, tapasztalatból tudom, mármint annak az *énnek* a tapasztalataiból, akivel kénytelen vagyok azonosítani azt a szót, hogy *magam*. Az ablakok napok óta csukva, a redőnyök lehúzva, a sötétítő függönyök leengedve, s még így is elhatol a dobhártyámig a körút lüktető zaja. A forgalom csak éjjel egy óra és hajnal négy között szokott elcsendesülni pár órára, s napközben, amikor elviselhetetlen a külvilág dübörgése, egy svéd ipari fülvédőt szoktam a fejemre húzni: *Husqvarna, Made in Sweden*. Megnyugtató márkajelzés. Szeretném, ha ebben a fülvédőben temetnének el, nem akarom hallani a rögöket, de sajnos lehetetlen kérés, mert a koporsóba majd csak ezt a szánalmas testet teszik bele fehér halotti ruhába öltöztetve.

Olyan csönd van bennem, hogy hallom, hogyan ritkul odabent a csont. Foszladozik és mállik a koponya anyaga, majd a levált darabok bekerülnek a véráramba, ezt hallom meg, a keringés ütemes dobolását, de mintha nem is az én vérem volna, amit odabent egyhan-

gúan keringet az az emberi test, amit az enyémnek mondok. Ha a testet sz-szel mondom, akkor *teszt* lesz belőle. Emberi *teszt*. Ezt a kifejezést szimbolikusnak értem, mintha az ősvilág az emberrel kezdené tesztelni magát. Ha lesz erőm, majd kinyúlok az ágyból a tollért és a papírért, és ezt fölírom magamnak. De nem most. Most nem tudok mozogni, holott egyetlen sejt sem sincs, amelyik ne volna mozgásban, még a csontom is mozog, igazából folyamatosan ritkul és feloldódik a vérben és a vesében. A csontozatomat ki fogom vizelni magamból, de meg is érdemlem, egy lelki gyöngye senki vagyok, akinek nincsen tartása.

Alkonyodik, lassan eljön az idő, amikor be kell vennem a szokásos esti gyógyszereimet, és ez a feladat enyhe érdeklődést támaszt bennem a külvilág raktárai iránt. Az ágyból, ahol napok óta fekszem, ezt a világot hatalmas konténer-raktárnak látom. Az élet egyforma méretű és egyforma színű konténerekből áll. Az egyik konténerre azt írták, hogy munka; a másikkra azt, hogy család; a harmadikra azt, hogy irodalom; a negyedikre azt, hogy halál; az ötödikre azt, hogy szerelem; a hatodikra azt, hogy Franciaország; a hetedikre azt, hogy én magam. Az a közös ezekben a konténerekben, hogy mindegyik le van zárva előlem, mindegyik idegen, hideg és néma. Mintha egy elhagyott kikötőben bolyonganék éjjel, rajtam kívül senki sincs a partra kipakolt konténerek között, nincs bejárásom sehová, egyedül vagyok, a világmindenséget raktározó konténerek pedig lassú mozgásban vannak, hol egymás felé araszolnak, hol széttartanak, de ha összecúsznak, tudom, agyonnyomnak, s kiszorítják belőlem a szusz. A *szusz* szó héberül azt jelenti, hogy *ló*. Ha lesz erőm kinyúlni az ágyból a jegyzetfüzetemért, akkor ezt le fogom jegyzetelni, ki tudja, mire lesz még jó.

A jegyzetfüzetem éppen olyan üres, mint az arcom, pontosabban: az a fehér papírlap, amely az arcom helyét elfoglalta. Bárhová megyek, nem ismernek meg, de hát hová is mehetnék? Nem akarok menni sehová, nem akarok érzékelni, sem érezni, sem gondolni, sem fájni, nem akarok lenni, feküdni sem akarok, de valahová le kell rakni ezt a testet, amelyben tartózkodni kénytelen vagyok. Napok óta nem ettem, de nem vagyok éhes, nincs étvágyam, és amikor sóhajtok, az üres, elkínzott gyomor kissé kellemetlen szaga tör elő a számból, igen, igen, az vagyok én legbelül: az a kis kellemetlenség.

Egy hete voltam az utcán utoljára. Már nem voltam jól, de még képes voltam kimeni a bőrrömnél kezdődő világegyetembe és viszonylag egyenes tartással járni-kelni benne.

A járás különösen problematikus tevékenység, mert egyrészt energiaigényes, másrészt olyannyira abszurd, hogy emiatt folyton abba kell hagyni, meg kell szakítani, le kell állni vele; hiszen amikor lélekben magamon kívül vagyok, a városban nem embereket látok magam körül, hanem emberi bőrbe kötözött, bűzölgő bélcsoomagokat, amelyekből alul csontos ízületekkel tagolt végtagok nyúlnak ki.

Amikor az utcán járva azt észlelem, hogy emberi bőrbe kötözött, bűzölgő bélcsoomag vagyok, amelyből alul csontos ízületekkel tagolt végtagok nyúlnak ki, már tudom, hogy hamarosan fel kell készülnöm arra a periódusra, amikor csak feküdni fogok az elsötétített szobában, és önsajnálattal nélkül igyekszem nem gondolni arra, hogy mi vagyok valójában.

De egy hete még ki tudtam menni. Találkoztam két íróval, Cs-vel és K-val munkaügyben, a találkozást már hetek óta halasztottam, folyton lemondtam, mert amikor arra gondoltam, hogy rám fognak nézni, és meglátják, hogy csak egy üres papírlap van az arcom helyén, akkor kiröhögnek. A Kálvin téren ültünk be a Fecske teraszára, s habár sörözésre készültünk, végül csak ásványvizet kértem, azt is csak azért, hogy ne maradjon az asztal üresen előttem, legyen mibe belekapaszkodni. Cs-nek pár nappal korábban jött ki az új regénye, őszintén gratuláltam neki, de a hangom nem az enyém volt, az arcom nem az enyém volt, úgy éreztem, kiürített üvegszekrény vagyok, amibe bárki beleláthat.

Átlátszó mivoltom miatt elborított a székelyen.

Úgy éreztem, hogy a két író, akik között ültem, az üres üvegszekrény polcait nézi, és azon a semmin, amit lát, magában röhög.

Rádásul meg voltam győződve róla, hogy K. titkosügynök és mindent jelent. Gyanús, hogy jó embernek mutatja magát. Elhalmozott a kihízott zakóival, gyanús. A nők is gyanúsak, akikkel dolgom volt. Eddig két szerelmemről derítettem ki, hogy valójában ügynökök voltak: az egyik a CIA-nak dolgozott, a másik a Fidesznek. Megvádoltam őket négy szemközt, de tagadtak. Egyikük később kirúgott, de nem emiatt.

Onnét szoktam tudni, hogy kezdek jobban lenni, amikor eltűnnek a környezetemből a megfigyelők, egészen addig azonban trükköket kell alkalmazni ellenük. Az előre megbeszélte találkozót az utolsó pillanatban átszervezed egy másik helyre, magyarul nem adsz nekik időt arra, hogy felkészüljenek. Közöld az ügynökökkel, hogy nem a Kálvin téri Fecskében vagy, hanem a Komédiás Kávéházban, jöjjenek inkább oda. Amikor megérkeznek, kivered a hisztit, hogy nem jó a sör, nem jó a kiszolgálás, el kell mennetek gyorsan máshová. Ha improvizálniuk kell, akkor hibáznak. És ha hibáznak, akkor lebuknak.

Nem tudom, hogy ez a két író kiknek dolgozik. A Moszadnak biztos nem. Mindenesetre nagyon tudni akarnak valamit, láttam az agyukat, ahogy fészkelődtek bennük a kérdések. Cs. úgy tett, mint aki megszánt, de tudtam, hogy hazudik. Azért van velem jóban, hogy ne írjak róla rosszat. De elszámította magát, mert nem tudnék róla rosszat írni, nagyon kedvelem, főlegesen iparkodik. Láttam, hogy K. és Cs. titokban összenéztek és röhögtek. K. azt sutyorászta a hátam mögött Cs-nek, hogy ez a pojáca csak megjátssza magát. A pojáca ebben a szereposztásban én vagyok. Valamit magyaráztam nekik a héber nyelvről, amihez amúgy nem értek, de gyakran úgy teszek, mintha értenék. Gyöknyelv. A héberben egy szó csak néhány mássalhangzóból áll, emiatt ugyanaz a betűalakzat mást és mást jelenthet, attól függően, hogy mit olvasunk bele. Ha a magyar is gyöknyelv volna, akkor a VLSG betűk azt a szót adnák ki, hogy VALÓSÁG. Ami egyenlő azzal a szóval, hogy VÁLSÁG. A valóság tehát válságban van, amiből társaságban messzemenő következtetéseket lehet levonni – az ember mindent megtesz érte, hogy érdekesebbnek tűnjék. Nem tudtam a szemükbe nézni, mert az emberi szemek olyanok, mint a pengék, halálosan élesek és kibíratatlanul fénylők, de éreztem a tekintetüket magamon. Röhögtek, kiröhögtek. Kacagj te is velük, bajazzo. Nem tudták, hogy nálam volt a késem, a jó kis Kershaw kés, amit beleírtam az egyik könyvembe, gondolom, az olvasók szokás szerint azt hitték, hogy fikció, pedig nem az, a kés mindig nálam van. Ha kell, embert is ölök, a magam védelmében mondom, hogy ezt J. A. írta, de nem tette meg.

Mindegy amúgy, hogy az olvasók mit gondolnak, ők is be vannak zárva egy konténerbe, ahonnét szivárog a csönd. Nálam van a késem, meg tudom védeni magamat, a kérdés az, hogy akarom-e. Az is mindegy, hogy az írók mit gondoltak. Le van szarva, még a szar is le van szarva – ez Pierre bácsi mondása volt, akiről könyvet írtam, de nem merem neki megmutatni, mert igazából hülyének nézett, egy akarategyöngye senkinek tartott, aki nincs felkészülve az életre, és amikor Marseille-ben együtt laktunk, ezt számtalanszor elmondta. Egyszer hajnal kettőkor vágtam rá az ajtót, elmentem hazulról, ki az éjszakába, pedig a marseille-i éjszakától féltam és rettegtem. Itthon mindig előadtam a nagy marseille-i csávót, de ott igazából rettegtem, és nem csak Pierre bácsitól, akinek egyébként igaza volt, én egy akarategyöngye senki vagyok, aki nincs felkészülve.

Az íróknak is igazuk van abban, hogy kiröhögnek. Cs. és K. szerint vélhetően tehetségtelen pojáca vagyok, igazuk van, mindenkinek igaza van, sőt, még nekem is igazam van, és éppen ez az, amitől olyannyira elviselhetetlen ez az egész.

2. MGLLK

A vécén ülök, hasmenésem van, mert tegnap éjjel a gyógyszerekre ittam, s mivel a vécén ülök, teljesen pucér vagyok. Sajnos csak pucéran tudom elvégezni a dolgomat, ami kissé kellemetlen és bonyodalmas, főleg, ha az embernek hasmenése van. Indulnék hazulról, de a lépcsőházban megint rám jön, mehetek vissza, ledobálom a ruháimat, és: it's showtime! Előfordul velem vendégségben is, ami szintén roppant kellemetlen és bonyodalmas, mert vetkőzéssel és felöltözéssel a tevékenység kétszer annyi időt igényel, magyarázkodni meg nem lehet, boci, azért tartott olyan sokáig, mert ruhában nem tudok szarni. Még a zoknit is le kell venni, mert amikor a vécén ülök, a zoknit sem bírom elviselni magamon. Végül is az állatok sem felöltözve szarnak, sőt, az ősember is pucéran csinálta. Éjjel amúgy szereltem, lakatokat szedtem szét, és közben ittam, mert igazából nem akartam lakatokat

szerelni, de muszáj volt, mert elhatároztam, hogy megtanulom álkulccsal kinyitni a zárat, s ehhez elsősorban a lakatok szerkezetét kell megismernem. A neten rendeltem álkulcs készletet, de silány minőség volt, kénytelen voltam elmenni a Praktikerbe néhány nélkülözhetetlen szerszámmért. Felöltözés, indulás, hasmenés, visszafordulás, vetkőzés, szarás, felöltözés, indulás, menés, menés, menés, vásárlás, indulás haza. Otthon rájövök, hogy valamit elfelejtettem megvenni, méghozzá azt az átlátszó szerkezetű kis lakatot, amellyel tanulmányozni lehet a lakat működését. Trükkös kis szerkezetek, rá fogok jönni, hogy mi a titkok. Nagyon fáradt voltam, ki akartam ütni az agyamat, mint egy biztosítékot, ezért megittam egy fél üveg bort a 600 milligrammos skizofrén gyógyszeremre. Ez csak az egyik gyógyszer a sok közül, de ez a legjobb, rendszeren betépek tőle, és utána már nem fájok, nem fáj az, hogy egy szaralak él bennem és belülről kifelé haladva szétrágja az életemet. Halott embernek hívom, úgy érzem, mintha az ikertestvérem volna, aki bennem született meg, ezért amikor megszülettem, nem vették észre, hogy igazából ikerszülés történt. Hát persze, hiszen még engem is alig vettek észre: 1 kiló 70 dekával születtem, ráadásul 7 hónapra, az életem első két hónapját inkubátorban töltöttem, s mindezt a hetvenes években. Talán ezzel kúrodott el minden, rögtön az elején. Mindenesetre, ha a lakatok működését kiismerném, előbbre jutnék, kár, hogy a lakatok tanulmányozása túl sok időt elvesz a munkától, nem haladok egy novellával, amit Cs-nek ígértem, nem haladok egy ÉS-anyaggal, amit K-nak ígértem, és nem haladok a regénnyel, amit a kiadónak (ennek) ígértem, de nem mondhatom azt magyarázatképpen, hogy bocsi, azért nem haladok, mert lakatokat igyekszem álkulccsal feltörni, a köztes időben pedig órákig pucéran üldögélek a vécén. Sok időt elvett az írástól a gitározás is, ugyanis a lakatmánia előtt gitáros akartam lenni, kicsit sokba került, mert vettem egy Epiphone elektromos gitárt (Les Paul, vintage edition, 50 ezer forint), egy Cort erősítőt (CM15R, 25 ezer forint), egy Joyo Deluxe Crunch torzítót (18 ezer forint), minden szükséges kábelt (12 ezer forint) és hangológépeket (9 ezer forint), ez utóbbiakra azért volt szükségem, mert nincsen hallásom, és nem tudok gitárt hangolni. Három hétig tartott a gitáros korszakom, utána eladtam az egész hóbelevancot, aztán jött a lakatosság, ami szintén drága mulatság, a jobb lakatok 10 ezer fölött kezdődnek, és messze vannak az elfogadható minőségtől, mindenesetre pénzem lesz, mert meg fogok gazdagodni, erre reggel jöttem rá, a vécén ülve, pucéran, amikor arra gondoltam, hogy indítani kellene egy lovas hintós mobil vécés vállalkozást Pesten, egy zárt hintóba bele kell szerelni egy ToyToyt, a bakra fel kell ülni XIX. századi ruhában, aztán gyíá, el kell indulni a lóval a hetedik kerületben, és ha a részeg angolok vizelni akarnak, akkor 1 euró fejében használhatják a hintót, ilyenben még úgysem vizeltek, remek vállalkozás lenne, ráadásul hagyományörző, mert Pesten az 1840-es években már ilyen hintók járták a várost, csak nem ToyToy volt bennük, hanem egy hordó, az ügyfél felszállt, fizetett egy krajcárt, elvégezte a dolgát, majd ha a hordó megtelt, a kocsis fordult egyet a Duna felé, beleborította, aztán ment vissza pénzt keresni, én is ebből fogok meggazdagodni, ha jól megy a business, akkor három hintót is üzemeltetek, a részeg angolok majd szelfiznek a lóval, én meg olyan szakállat növesztek, mint amilyen Kossuth Lajosnak volt, hogy korhű legyek, én leszek a leggazdagabb magyar író, méghozzá minimális befektetéssel, milyen kár, hogy a neten olvastam egy cikket a magyar oligarchákról, és felkúrtam az agyam, nem is tudom, mit csinálnék, ha élőben látnék egyet, megállok és bámulom, ez történné, MGLLK, igen, ezzel is lehet játszani, ha a magyar gyöknyelv volna, akkor a MGLLK betűkből nem csak azt olvashatnám ki, hogy MEGÁLLOK, hanem azt is, hogy MEGÖLLEK, az indulatom szerintem érthető, itt ülök kora reggel a vécén teljesen pucéran, megy a hasam, fáj a fejem, és nincs senkim és semmim, csak egy halott ember belül, aki lassan felfal, szétszed apró cafatokra, és nem tudom bezárni sehová, nincs lakat, ami őt megfogná, nincs zár, amit ki ne tudna nyitni, megöllek, megöllek, egyszer megöllek, akárki is vagy te ott belül. ■ ■ ■

Kácsor Zsolt (1972, Eger) író, hírlapíró. Legutóbbi kötete *Cigány Mózes* címmel jelent meg a Kalligram Kiadónál 2020-ban. Budapesten él.